

— (Priloga Vrtaču.) —

Št. 9. Ljubljana, dné 1. septembra 1902. X. tečaj.

Slana.

<p>Cvetka rase Sred polja, Slana pade — Jo konča.</p>	<p>Cvetka taka Je srce, Če je strasti Zastrupé.</p>
--	---

Osojski.

Tvoj jeziček.

Obrzdaj jeziček, ti dete mladó!
Čez zobke le skrbno mu brani,
Razvezan napravi sovrašтво hudó
Ter srčeca kvári in rani.

Obrzdaj jeziček! Ne pusti nikdar
O bližnjem slabó govoriti,
Rotiti in kleti, o dete, nikar,
Ne bratsko ljubezen kaliti.

Ne toži nemilo mi bratcev, sestric,
In sebe nikoli ne hvali,
Ne trosi okoli lažnivih novic,
To Bogca preljubega žali!

Radoslav.

Cvetice iz rajskega vrta.

5. Zmernost.

udi zmernost je nebeška cvetka. To je Bog naznanil že prvima človekoma; zahteval je, naj mu s tem pokažeta pokorščino, da ne bodeta jedla od drevesa v sredi raja. Hudojni duh pa ju je zapeljal, da sta bila Bogu nepokorna, da sta dobila poželenje po sadu prepovedanega drevesa in da sta ga tudi jedla. Strašen je bil nasledek te požrešnosti; vse, kar je hudega na svetu, je kazen za greh prvih staršev. Zelo ljuba pa je Bogu zmernost. Mladenič Daniel in trije njegovi tovariši so bili v sužnjosti na dvoru babilonskega kralja. Ker so jim bile mnoge jedi, ki so jih dobivali na dvoru, prepovedane po judovski postavi, so pili le vodo in jedli sočivje. *Bili pa so bolj zdravi, lepši in močnejši, kakor drugi mladeniči, ki so od kraljeve mize dobivali najboljše jedi in najdražje pijače.*

Že v mladosti se je treba vaditi v zmernosti, to je v tisti čednosti, s katero krotimo neredno poželenje po jedi in pijači in uživamo oboje le po pameti. Zlasti mora že deček dobiti resničen stud pred nezmernostjo v pijači, ki je vzrok, da je dandanes toliko ljudi ubožnih in bolnih pa še bolj nesrečnih na duši. Stari Špartanci so svoje sužnjike nalašč opijanili in jih kazali mladini, da bi se otrokom pijani ljudje studili. Zato so se špartanski otroci pozneje, ko so odrasli, varovali pijače in postali krepki mladeniči in možje. Ali pa v resnici škoduje uživanje upijanljivih pijač telesu?

Zavživanje vina, piva in zlasti žganja slabí telesne moči. Izumitelj strelovoda, Benjamin Franklin, je pil v mladosti samo vodo, pa je bil bolj močan, kakor vsi njegovi tovariši, ki so pili pivo. Pijača le razburja človeka in ga le navidezno ojači, kmalu pa

se pokaže utrujenost in slabost. Brodarji na severu ne smejo prav nič žganih pijač piti, ker sicer bi ne mogli toliko delati, zlasti pa ne prenašati strahovitega mraza.

Ko je bil Harison izvoljen za predsednika severo-amerikanskih držav, so mu prijatelji priredili veliko slavnostno pojedino. Slavili so njega in njegovo družino v mnogih napitnicah. Harison je ozdravljaval vedno le s kozarcem vode v roki. Prijatelji so ga prosili, naj vsaj ta dan izjemoma natoči nekaj kapljic vina. Ko ga le niso nehali prositi, vstane in pravi: „Kaj vendar zahtevate od mene, gospodje? Ko sem izstopil iz šole z dvanajstimi tovariši, sem naredil obljubo, nobene kapljice kake upijanljive pijače zavžiti. Te obljube nisem nikdar prelomil. Dvanajst mojih tovarišev je že umrlo, ker so pili, jaz pa hvalim Boga, da sem ostal zvest svoji obljubi, da nisem pil. Tako sem si ohranil zdravje in dosegel sedanjo častno službo. Naj li danes to obljubo prelomim?“

Zavživanje upijanljivih pijač zelo škoduje zdravju. Angleški zdravnik Parkes je z mnogimi zdravimi mladeniči naredil ta-le poskus: Nekaj časa jim je dajal piti samo vodo, potem vsak dan pol litra piva, slednjič vsak dan pol litra vina. Pri tem je meril s posebno pripravo, kolikokrat jim udari srce. Ko so zavživali pivo, jim je srce udarilo 4000—8000 krat več, kakor je navadno; ko so pili vino, je naštel do 13.000 udarcev na dan; pri pitju žganja se pa število udarcev pomnoži do 18 000 na dan. In kakšen vpliv ima to? Srce mora vedno delovati; ako pa se s pijačo pripravi do tega, da mora preveč delovati, postane bolno. Razne bolezni, nenadna ali zgodnja smrt so posledice zauživanja upijanljivih pijač. Nek zdravnik na Angleškem je imel med 100 bolniki, ki jih je zdravil, 70 takih, ki so si nakopali bolezen s pijačo. Oni, ki pijó upijanljive pijače, tudi veliko preje zbolé ali pa nalezejo kako nalezljivo bolezen, kakor pa tisti, ki se zdržé takih pijač. V letih 1848 in 1849 je bila na Škotskem kolera. Izmed 100 bolnikov, ki so bili udani pijači, jih je umrlo 91; izmed 100 bolnikov pa, ki niso pili upijanljivih pijač, jih je umrlo samo 19. Neki učitelj zdra-

vilstva je rekel tedaj, da bi najraje napisal na vse prodajalnice žganja: „Tukaj se prodaja kolera.“

Ako so pa upijanljive pijače že odraslim tako škodljive, so otrokom naravnost strup. Večkrat povzročé razne in tudi neozdravljive bolezni.

Kdor se navadi pijače, si tudi ne bo nikoli ničesar prihranil. V revščini in uboštvu živé in umrjó oni, ki se udajo nezmernosti. V neki gostilni je sedelo opoludne več pivcev. Kar stopi v sobo uboga žena in postavi na mizo pokrito skledo, rekoč: „Glej, moj mož, ker nimaš časa domov priti, sem ti semkaj prinesla kosilo.“ Mož se nasmehne in povabi tovariše, da bi mu pomagali jesti. Ko pa dene pokrov raz skledo, ne najde drugega notri, kakor košček papirja, kjer je bilo zapisano: „Skleda je prazna; tako kosilo imamo doma tudi jaz in otroci.“

Pijanci tudi z g o d a j u m r j ó. Že sv. pismo pravi: „Veliko jih je zavoľjo pijanosti umrlo; kdor pa je trezen, si podaljša življenje.“ Pijača pomori več ljudi, kakor vojska, zmernost pa ohrani zdravje in zadovoljnost. — Predsednik francoske ljudovlade sprejema vselej 1. januarja tuje poslance, višjo duhovsko in svetno gosposko. L. 1882 je bil ob tej priliki navzoč tudi petindevetdesetletni starček. Predsednik ga je mej drugim vprašal, kako si je ohranil tako dolgo zdravje in življenje. „To mi je bilo prav lahko“, pravi starček; „vse svoje življenje nisem pokusil kapljice vina.“

Kako pa škodujejo upijanljive pijače dušnim močem, vam bo tudi še „Angelček“ povedal.

Lavdonov psiček.

lavnega avstrijskega junaka Lavdona je spremljal vedno in povsod, kjer ga le niso ovirale stanovske dolžnosti, majhen psiček, ki se ni nikoli ganil od svojega gospodarja. Junak je bival v prostem času najrajši na svojem posestvu v Hadersdorfu blizu Dunaja, kjer je imel grad z velikim in lepim vrtom.

Dné 27. julija l. 1785. je sedel v hladni leseni uti sredi vrta in je čitajoč knjigo trdno zaspal. Ravno isti dan pa so bile okoli Dunaja vode radi deževja v gorovju precej narastle, in tu in tam je že razsajala povodenj. Tudi bližni Mauerbach je začel že razlirati valovje čez breg in se poganjati v Lavdonov vrt. Psiček je postal nemiren in je cvileč opazoval gospodarja, kdaj se bode vzbudil in zapustil nevarni kraj. Ker je pa Lavdon le še dalje spal, začne psiček glasno lajati in ga vleči za obleko. Lavdon se vzdrami. Videč pretečo nevarnost, skoči naglo pokonci in se umakne v grad. Komaj pa pride v varno zavetje, že prihruje mogočen val, ki poplavi vrt in odnese plot in uto. Samo nekaj trenutkov naj bi bil še slavni junak ostal v vrtu, in z uto vred bi bila odnesla voda tudi njega. Ginjen vzame zvesto živalco, katera mu je bila rešila življenje, v naročje ter jo boža in gladi. Pa tudi psiček se mu je dobrikal in kazal veselje, da je spravil svojega dobrega gospoda na varno.

Komaj so minila od tega dogodka tri leta, in zopet je ravno tista živalca rešila Lavdonu vdrugič življenje. Bilo je to dné 6. januarja leta 1789.

Lavdon se je spravljal ravno spat in ker je staremu možu posebno ugajala toplota, naložil si je še nekaj drv na ognjišče. Takrat namreč še niso poznali peči, kakor jih imamo sedaj, marveč so imeli kar v sobi posebno ognjišče, kjer je plapolal ogenj. Ko Lavdon trdno zaspí, začne ogenj prasketati in nekaj žarečega oglja pade na tla in na kup zloženih knjig,

ki začnó tleti. Tudi tla se vžgó, in že se vleče gost dim po sobami. Lavdon je bil vsled trdnega spanja v nevarnosti, da se zaduši.

Tu pa se zopet oglasi njegov mali psiček, ki začne glasno lajati ter praskati in skakati po postelji, dokler ne zbudi vojskovodje, ki se še pravočasno odtegne preteči nevarnosti.

Božja previdnost, katera je Lavdona pripeljala ravno takrat, ko je bila naša domovina v največji nevarnosti, na Dunaj v cesarsko službo, je tega pogumnega vojaka, povsod najprvega v hudi in krvavi borbi, varovala sovražne krogle, in mu še v sivi starosti ohranila bistri um in nadarjenost mladih let, da je ravno on mogel premagati Turke in jim vzeti Belligrad — ta božja previdnost rešila je slavnega vojskovodjo dvakratne smrtne nevarnosti po — majhnem psičku.

Silvester.

Prevrnjena šolska tabla.

Bilo je pred podukom v razredu vaše učilnice.

„Ps-s-s-st, tiho!“ zaslišalo se je med hrupom nekaterikrat po razredu, nakar sta se vsaj kaki dve tretjini glasnih grl umirili in utihnili. Tedaj pa se je tembolj razlegal po razredu Jeklarjev Pavel, ki se ni nič menil za součenca, ki je pazeč in svareč stal pred šolsko tablo.

Razgrajačeva predrznost je preseгла končno že vse meje, in njegovo ime se je okorno začrtano prikazalo na šolski tabli. Toda to Jeklarjevega Pavla ni motilo. Ubral jo je možato proti tabli in izbrisal meniničtebinič svoje ime, kar je posebno zadovoljilo njemu enake lahkoživce. Nato pa je zopet razgrajal po stari navadi.

To se je ponovilo dvakrat, a tretjič se ni dobro izteklo!

Ura je bila baš osem v cerkvenem stolpu...

Tedaj pa je nemirneža vendar preletel strah pred kaznijo in planil je še enkrat do table, da še pravočasno izbriše svoje ime. Pa je že preveč butnil ob stojalo, da je isto s tablo vred zagromelo po tleh. Nepridiprav pa je telebil z glavo v prvo klop tako nemilo, da so se mu iskre utrnile pred očmi.

Po razredu je nastal glasen smeh.

Vsled ropota in hrušča se je podvihal gospod učitelj v razred in — ej ta prizor: tabla je ležala s stojalom vred na tleh, pol razreda je bilo izven klopi, Jeklarjev Pavel pa si je tiščal z rutico močno krvaveči nos.

Učenec, ki je pazil, mu je pojasnil ves prizor.

In gospod učitelj se je oglasil strogo: „Osmak Peter, ti si največji, idi z Jeklarjem na potok, da si dobro izmije nos in mu poneha krvavenje, potem pa bomo govorili dalje. Idita! Poberita tablo! Molimo!“

Zaslišal se je glasni: očenaš...

Prišel se je poduk z navadno mirnostjo, dokler ga nista za nekaj trenutij prekinila Jeklar Pavel in Peter Osmak. Prvi je kakor zločinec strmel v tla, dočim se je drugi gredoč za njim držal kot stražnik ter se ponosno oziral po razredu.

„Idita v klop in molita!“

Obravnava se je preložila na konec poduka.

Jeklarjevemu Pavlu je bil prisojen krepak zapor, o čemer je imel eden součencev obvestiti starše.

Imel je pa vendar Jeklarjev Pavel odslej večje spoštovanje do — šolske table.

— è.

Sirotek.

olk! Volk!“ Tako je prijokal domov pastirček Joško. Vaški otroci so ga obkolili in gledali objokanega dečka. Gospodinje so prišle na prage in ponavljale: „Volk! Volk!“ Može so pa vzeli vile in sekire in so jo naglo odrinili v gozd — nad volka. Joško ni upal z njimi. Sredi vasi je sedel na kamen in bridko jokal. Marnova Zalka mu je dala kos pogače. Joško jo je stisnil v klobuk in jokal še bolj glasno.

„Ne jokaj no, saj te ni ugriznil!“

„Pa mi je kozo vzela.“

„Čegavo pa?“ hiti Zalka.

Joško še bolj glasno zaihti.

„No, čegavo? Povej vendar!“ Zalki je bilo srce silno glasno. Spomnila se je srnjačke in malega kozka Ringelca, ki ga je imela tako rada.

„Ali je srnjačko?“

Joško jo pogleda s solznimi očmi in glasno zajoka.

Tedaj Zalka steče proti domu in joka takisto glasno: Srnjačko, srnjačko je volk! Mama, srnjačko pa Ringelca tudi!“

— — — — —
Prišli so može, prignali razkropljeno čredo koz na vas. Vse je hitelo krog preplašenih živalic. Vsak je iskal svoje kozice. Vse so bile — prav vse — samo srnjačke ni bilo. Le to je pobasal požeruh in jo odnesel ter zadavil. Dobili so raztrgano v grmovju — a roparja volka ni bilo nikjer. Kako je vokal Ringelc po srnjački. Zalka ga je vedla domov in tudi ona je jokala. Vendar ga je pa tolažila: „Ne vekaj ne! Saj si moj!“ In precej mu je dala tečne krme poln predpasnik, in lačni Ringelc je pozabil umorjene srnjačke. Poslej pa je blagosrčna Zalka posebno skrbela za Ringelca in si mislila: „Kako bi bila jaz sirotka, ko bi mi pobrala smrt dobro mamico! Le jej, le jej sirotek!“

Basnigoj.

Na pašniku.

(Slika. — Spisal Bogdan Slavko.)

Huda solnčna vročina je že izgubljala nekoliko svojo moč. Niti ena sapica ni vela po polji, da bi hladila kmeta pri težavnem delu. Iz bližnjega gozda se je glasila pivka s svojim ne ravno prijaznim glasom: „piv, piv.“ Vrana, sedeča na vrhu smreke, je odpirala črni, debeli kljun vsled silne vročine. Male, drobne ptičice so se poskrile med zelenim perjem, da bi jim pekoče solnce ne nagajalo s svojo vročino. Zemlja je bila razpokana. Cvetke so žalostno povešale glavice in venele. Vsa narava je željno pričakovala dobrodejnega, pohlevnega dežja.

Le mi paglavci se nismo zmenili za pekočo vročino. Igrali smo se, skakali, pevali in kričali pod košato vaško lipo na požgani travi. To je bilo veselje!

„Jože, domov!“ zakličejo mi mamica. „Ali ne veš, koliko je ura? Rekel si, da bodeš igral samo do štirih, in sedaj bo ura že pet. Ti si pa še vedno pri otrocih. V hlevu te čakajo krave, in ti tukaj skačeš kakor brez glave. Hitro domov!“

Odšel sem domov. Kmalu so tudi drugi odšli izpod košate lipe domov po kos črnega kruha, kajti tudi želodec ne more lačen igrati.

Za malo časa sem že gnal, v eni roki palico, v drugi kos črnega kruha, liske na pašnik, ki je četrtr ure oddaljen od vasi. Kmalu so prignali tudi drugi vaški dečaki svoje kravice na pašnik. Tu se je pričelo šele pravo veselje.

Vsakovrstne igre smo igrali na pašniku, skakali, lovili se, ukali in peli. Sivke, liske in dime so se lepo pasle, dasiravno so jim sitne muhe in sitni brencliji nagajali. Seveda nekatera je poskusila žejo ugasiti v bližnji detelji, ki je tako bujno rastla konec pašnika. A dobila je za to — brezovko. Ne smemo pa pozabiti črešnje, ki je tudi rastla na pašniku. Brzo sta bila dva na nji, trgala lepo-rdeče črešnje in jih nam metala doli.

Toda mi nismo bili zadovoljni, ker smo morali po travi pobirati črešnje, ampak morala sta nam lomiti vejice in metati dolí. Spodaj pa smo se zanje skoro stepli. Nismo se pa menili, kaj poreče gospodar, čegar je črešnja. Gotovo bi nas bil dobro stresel za ušesa, ko bi bil prišel ravno tedaj mimo in videl, kako neusmiljeno delamo z njegovo črešnjo.

Tam na smreki je imela sraka svoje gnezdo. Vsakokrat, ko smo pripodili živino na pašnik, splezala sta dva ali tudi trije do njenega gnezda, da pogledajo, kedaj bodo mladiči godni. Stara dva sta v veliki skrbi obletavala smreko, da bi jim otročad gnezda ne razdrila in mladičev ne pomorila. Toda tako neusmiljeni nismo bili do ubogih ptíčev.

Pri vsem tem pa niti opazili nismo, da se bliža močna nevihta. Črno-sivi oblaki so se vzdigovali izza daljnih gorâ. Votlo gromenje se je čulo oddaleč in je prihajalo vedno bližje. Nas je oplašilo to votlo gromenje, saj veste, kako se sami bojite gromenja. Hoteli smo živino gnati domov, — a kaj porekó domači, če jo tako zgodaj priženemo domov? Ostali smo toraj na pašniku s čredo.

Nevihta je bila že blizu. Strele so švigale kakor goreče metle po oblakih, ki so se vedno bolj kopičili. Tresli smo se kot šiba na vodi in se plaho ozirali pod nébes. Živino smo zapodili v gozd, ki se razprostira na vzhodni strani našega pašnika. Sami pa smo se stisnili k debelemu hrastovemu deblu. Živina se je plašno ozirala po gozdu, kar nas je še bolj ostrašilo. Prve kaplje so jele padati debele, da je pokalo po listju. Močen veter je zabučal skozi gozd in pripogibal vrhove močnih hrastov. Dež se je ulil kakor iz škafa, in hkrati smo bili vsi premočeni. Treskalo in gromelo je, da nas je bilo groza. Tu pa tam je padla med dežjem tudi kaka toča, a škode ni povzročila. Priporočili smo se angelom varihom, da bi nas varovali strele — in še bolj smo se stisnili k deblu. Živina je plašna zbežala iz gozda proti domu, mi pa, hočeš ali nočeš, za njo. In živina nas je otela gotove smrti! Komaj smo bili zunaj gozda, že se zabliska in silovito

trešči ravno v oni hrast, pod katerim smo prej vedrili. Očitno se je pokazalo, kako skrbno so nas varovali angelčki varihi, katerim smo se priporočili in izročili.

Počasi smo capljali za čredo domov. Tresli smo se mrazú, a še bolj strahú. Nikdar nisem užil toliko strahú kakor tisto popoldne. Drugekrat sem le v hiši skozi okno gledal, kako se je veter igral z drevjem in kako bil dež ob zid. Tisto popoldne sem sam izkusil, kaj je nevihta.

Smilili smo se doma mamicam, ko so nas videle, kako smo blede, prepadeni in mokri.

Nikoli več si nisem želel biti mej hrumečo nevihto pod milim nebom, še manj pa v gozdu. Vselej, kadar je nas poslej imela zajeti nevihta na pašniku, smo gnali rajši prej čredo domov in doma gledali skozi okno, kako divja in hrumi nevihta.

Katera je več?

I.

Rožja žabica ali rega in krastača sta sedeli na travniku. Vsaka je gledala, da hitro dobi kaj za svoj lačni želodček. Pozor! Mušica leti proti njima. Obe se pripravita na skok. Hop! Rega jo je vjela. Pa se razkači krastača in zagodrnja:

„Veš kaj, tako brezobzirna pa ne smeš biti. Vendar moraš spoštovati tudi nekoliko mene!“

„Prijateljica, bodi ročnejša“, odvrne rega.

„In ti manj sebična!“

„Jaz sem bila prej tukaj kakor ti, zatorej imam večjo pravico“, dokazuje rega.

„Ali menda misliš, da si ti več kakor jaz?“ vprašuje razjarjena krastača.

„Ti o tem dvomiš?“ jezika rega.

Začeli sta se kregati, katera je več.

„Jaz sem ročnejša nego ti, meni ne uide nobena mušica“, hvali se kvak-kvak.

„A jaz čistim vrtove nadležnih mrčesov“, poje si slavospev krastača.

„Mene devajo v steklenice, da jim prerokujem vreme.“

„Kolikokrat se pa zmotiš? Jaz pa — —“

Mimo prileti belin.

„Naj metulj razsodi“, svetuje rega.

„Sovražnikova hvala je veliko vredna“, dodá samozavestno druga.

„Katera je več?“ zakričali sta obenem, da je metulj od strahu omahnil na bližnjo bilko.

„Obe skupaj nista dosti prida“, razsodi metulj in odfrči dalje.

II.

„Ne bodi jezna, strina“, tolaži regica, „to je sovržnikova graja; ta nama ne privošči veljave.“

„Kaj mi mari metulj!“ zagodrnja krastača.

„Pa vendar bodeš morala naposled priznati, da sem jaz več. Le primerjaj svojo grdo obleko z mojo. Tvoja koža je razpokana, moja gladka; tvoja je umazana, grda, moja lepo zelena. Le primerjaj!“

„Gotovo“, ustavi jo krastača, „dolge noge imaš in lepšo postavo kot jaz: toda treba gledati notranjost, ne zunanosti. Jaz sem več, pa je konec besedi.“

Pa zašumi v bičju . . .

„Kdo je več? Ta, ki je debelejša in obilnejša, to najpreje požrem.“ Bil je glas štokrlje. Slišala je prepir in je hitela razsojat. Klepetala je s kljunom kakor mesar z nožem ob oslo, predno zakolje telička.

Dospela je prepozno. Obe naši znanki sta že čepeli skriti čakaje njenega odhoda. Štokrlja ni dolgo čakala. „Naj se še malo poredita, a potem bosta tolstejši“, godrnjala je jezno. Lisica in kislo grozdje!

III.

„Kaj, ko bi vprašali človeka za njegovo mnenje“, nasvetuje krastača skakaje ob potoku. Obe sta bili zadovoljni.

Na travniku so se igrali otroci. Deček zagleda rego. Hitro vzame kapo in jo hoče vjeti. A ne posreči se mu, zato steče za metuljem.

„Ali vidiš sedaj, kdo je več“, vpraša ponosno žabica, „kako se mi je odkril?“

„Dvomljiva čast, strina, ako hočejo koga ubiti“, reče smejoč se krastača.

Dospeli sta do deklice, ki je prala ob potoku.

„Joj, grdoba“, zakriči in zbeži pustivši perilo.

„Poglej, kdo je več? Koga je tako spoštljivo pozdravila deklica — in stekla?“

„Motiš se, deklica se je prestrašila tvoje grdobe“, sikne krastača.

„Iz tebe govori zavist, strina“, doda razžaljena rega.

Ustavili sta se pred veliko hišo, ki je stala ob travniku. Ob strani je imela visok dimnik. Mimo hiše je pa tekel potok, iz katerega se je vedno dvigala sopara.

„Kdo je ročnejši?“ zakriči rega in skoči preko jarka.

„To ni nikaka umetnost“, zasmee se krastača, pa se stegne — plumps! Ležala je v vodi.

„Sedaj je dokazano, da sem jaz več“, veselila se je rega onstran jarka.

„Kaj? Nič odgovora? Pojdi ven, pojdi! Kaj ti je?“

Krastača se ni oglasila. Rega skoči za njo v potok. Vse tiho. Nad jarkom pa se dviguje vroča sopara.

V vreli vodi sta se zadušili obé. Voda ju je nesla proti reki.

Bili sta enaki.

Dolg prepír za prazen nič! Ne — za skupno nesrečo.

J. V.

Jesensko solnce.

Moderato assai.

P. Angelik Hribar.

1. Ka - ko je ti - ho vse o - krog, Živ - lje - nja
2. U - mi - ra že mu top - li žar, Sla - bo - ten
3. In soln - ce me - ni zdi se to U - mi - ra -
4. Le glej na zem - ljo, soln - ce ti, Je - sen - ske

ni - ma dol in log; U - tru - je - no z ne - ba vi -
je ne - ba vla - dar; A ven - dar vse še moč je
jo - če - ga o - ko, Ki še po - sled - njič se raz -
te po - glej da - ri; Moč zi - me kma - lu bo pri

ši - ne Nas gle - da soln - ce na ni - ži - ne.
zbra - lo, Jo v bo - jah dič - nih knam po - sla - lo.
vna - me, O - kro - žje sr - ka v sé, ob - ja - me.
kra - ji, V po - mlad - nem nas po - zdra - viš ra - ji.

Marko polhe lovil.

<p>Stari je Marko Polhe lovil. V praznikih rad se je Ž njimi gostil.</p> <p>Nekdaj na gaber Past je dejal, Sam pa pod gabrom je Mehko zaspal...</p> <p>Toda — čuj! V pasti Glas zakriči: „Zgrabi ga, Marka, Štri mu kosti!“ ...</p>	<p>Kakor strnišče Stali lasje Staremu Marku so ... „Beži!“ si dé.</p> <p>To vam je skočil, Bežal domov, — Pustil od tistihdob Poljši je lov.</p> <p>Dolgo potem še V nōči duhov Nekdo mu trkat je Hodil domov.</p>
--	--

Andr. Rapè

Kratkočasnica.

Varčnost. Trgovec ostro napade svojega pomočnika, ki je postavil železni meter h gorki peči: „Ti, tega mi ne stori nikdar več! Kaj ne veš, da gorkota raztegne vsako reč? Kam pa pridemo, če bomo tako merili?“

J. K.

Rešitev demanta št. 8.

Prav so rešili: Lajčaher Nežika, učenka III. razr. v Prevaljah (Kor.); Borušak Ivan, učenec V. razreda v Trbovljah; Stele Marija, učenka IV. razreda v Kamniku; Vrečko Zdenka, učenka pri čč. šolskih sestrah v Celju; Kilar Rihard, učenec v Ljubljani; Schweiger Viktor, učenec IV. r. v Tržiču; Fatur Slavko, Ivan in Kristina, učenci na Rakeku; Smolič Marica, učenka III. razreda v Postojni; Trafenik Florijan, učenec na vadnici v Marjboru in njegova sestrice Nežika; Šuligoj Miroslav, učenec III. razreda v Vuzenici; Ropas Milica, učenka v Celju; Kemperle Lavoslav, dijak na počitnicah, Huda Južna (Grahovo ob Bači); Jezovšek Meta, Roza in Vladimir, učenci na Vranskem; Keršič Cecilija in Helena v Podbrezju; Kozlevčar Fran v Zatičini; Kalin

		č				
	k	r	t			
m	r	e	ž	a		
č	r	e	š	n	j	a
d	e	n	a	r		
	o	j	e			
		a				

Minka, učit. kandidatinja, Kalin Ivanka, učenka V. razr. v Kostanjevici; Štih Ludvik, učenec III. razreda v Svetinjah pri Ormožu; Črne Ana, Mihalič Alojzija, Avsec Anica, gojenke pri čč. šolskih sestrah d. N. D. v Smihelu pri Novem mestu; Karba Ciril in Kristina na Krapju pri Ljutomeru; Ozebek Maks, učenec v Stari Loki; Pavlič Adela, učenka mešč. šole v Skofji Loki; Makovec Andrej, Rot Fr., Kržič Marija in Frančiška pri Sv. Vidu pri Cerknici.